

Мѣстносттата, въ която е „Живата вода“, се състои отъ дебели пластове варовици и доломити (видоизмѣнени варовици). Въ мѣстности съ такъвъ строежъ има пещери, подземни потоци и голѣми рѣки, които излизатъ на повърхността като малки и голѣми извори. Ученитѣ ги наричатъ *карстови извори*. Наоколо има много и доста голѣми такива карстови извори.

Такъвъ подземенъ потокъ е и „Живата вода“. Тя е образувала своето легло въ варовитата скала. Нѣкъде навътре това легло е разширено въ малка пещерка. Подъ пещерката леглото се издига малко нагоре, като сифонъ, и следъ туй се показва на повърхността.

Когато пещерката се напълни съ вода до линията А, напълва се и скаченото съ нея рамо на сифона. Тогава водата почва да тече въ второто рамо на сифона и поради налѣгането на въздуха, който чрезъ пукнатинитѣ има свободенъ достъпъ въ водното легло, всичката вода отъ пещерата между линиитѣ А и Б се излива навънъ чрезъ сифона. Щомъ като водата въ пещерата стигне до долния край на скачания съ нея сифонъ, тя престава да изтича, и пещерното казанче почва отново да се пълни.

При суша казанчето се пълни за по-дълго време, затова и промеждутѣцитѣ сж по-голѣми, отколкото презъ дъждовно време. А тъй като казанчето остава все еднакво голѣмо; затова и количеството на изтичащата отведнажъ вода си остава една и сжща.

Ето какъ, въ този случай, природата е използвала единъ простъ физически законъ, за да ни поднесе едно мило и забавно зрелище.

(Следва)